

Tidspunkt at være morgengnaven paa. (*Et Medlem*: Naa, det kan godt være.). Ja, det kommer alt sammen; det er jo en Kritik, man i de senere Aar har anvendt i Agitationen overfor Arbejderklassen, hvori den tidligere Landbrugsminister førte an, at de sagde Godnat Kl. 4 om Eftermiddagen. Det værdigste Svar blev givet af en jævn Mand, som sagde: At sige Godnat Kl. 4 om Eftermiddagen er nok noget tidligt, men jeg har mere Sympati for dem, der efter deres Gerning siger Godnat paa det Tidspunkt, end for dem, der siger Godmorgen ikke ret meget tidligere. Vi hører nu, at det ærede Medlem Hr. J. P. Jensen hører til dem, der har den Tidsregning, at de har Morgentid om Eftermiddagen.

Det ærede Medlem Hr. Simonsen fremsatte i Gaar en Bemærkning hentydende til de Bekostninger, der vilde være forbundet med Transporten til de offentlige Slagtehus, og meddelte, sikkert til stor Forbavselse for mange, at nu foregik en saadan Transport meget billigt, idet en Mand med en Lastbil kom og tilbød Producenterne af Svin 1 Krone pr. Gris, bare han kunde faa Lov til at køre med dem. Det er en ejendommelig Argumentation i det Forhold, her foreligger. For det første viser det, at de offentlige Trafikmidler, i dette Tilfælde Jernbanerne, det være sig Statsbanerne eller Privatbanerne, arbejder alt for dyrt, og det indeholder ikke nogen Opfordring til at drage Offentligheden ind i flere Forhold end højst nødvendigt. Men for øvrigt maa jeg med Hensyn til det, der stilles op i denne Forbindelse, spørge det ærede Medlem: Tror det ærede Medlem ikke, at det er Mængden, som gør det? Kunde det ærede Medlem ikke tænke sig, at naar Svinene transporteres forholdsvis billigt paa en saadan Lastbil, staar det i Forbindelse med, at Manden paa en bestemt Dag paa den Egn samler de Svin, der skal transporteres, og transporterer dem samlet? Jeg maa imidlertid gøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvis han ikke ved det i Forvejen, at det ikke er mange Landsbyslagtere, der har det saadan, at de slagter saa mange Svin paa een Gang, at de kan fylde en stor Lastbil, og Forholdet bliver noget andet, naar hvert Dyr, der slagtes, skal transporteres enkeltvis til de offentlige Slagterier.

Saa siger det ærede Medlem, at et Forslag, som tog Sigte paa det samme Forhold, her behandles, var fremme i 1920, fremsat af det radikale Venstres Minister, og senere fremsat af Partiet Venstres Minister, men da kom den nu fremførte Kritik ikke frem, da havde man kun Lov-

ord og Anbefaling tilovers. Det er i hvert Fald ikke rigtigt for det radikale Venstres Vedkommende, og jeg vil henvise det ærede Medlem til at læse, hvad det radikale Venstres Ordfører i 1920 udtalte paa Partiets Vegne, han vil da sikkert erkende, at de Udtalelser var præget af al den Betænkelighed og al den Forsigtighed, et Regeringspartis Ordfører kan betjene sig af, og det havde været forstandigt af det ærede Medlem at følge det gode den Gang anviste Eksempel.

Den højtærede Minister fremsatte en Bemærkning om, at Kommuner, der havde indført Kødkontrol efter § 1, burde være værget imod at faa daarligere Kød, kontrolleret paa en efter Ministerens Opfattelse mindre betryggende Maade, indført fra en anden Kommune. Deroverfor vil jeg sige: Hvorledes kan den højtærede Minister, som kender de praktiske Forhold ude over Landet, fremsætte Udtalelser af den Art? Jeg gad vide, hvor den Landkommune ligger, hvor man ikke kender de Slagtere, som kører omkring, og ved, i hvad Kommune de bor; og ønsker Befolkningen ikke at handle med Slagtere, som kommer fra en Kommune, hvor de ikke har den Kødkontrol, staar det dem frit for at lade være. Nej, det, der sker, hvis man kører frem paa den her angivne Linie, vil være, at alle Kommuner, der gennemfører § 1-Kontrollen, samtidig vil oprette Monopol paa Kødhandel for den eller de i Kommunen boende Slagtere.

Saa er der baade af de forskellige Ordførere og ogsaa af den højtærede Minister talt meget om den Betyggelse, der ligger i, at den kontrollerende Dyr læge er en af Staten ansat Mand, der optræder med uafhængig Autoritet og alt, hvad dermed maatte følge. Jeg vil gerne sige, at naar man i det hele taget kommer ind paa at diskutere paa dette Grundlag, hører i Virkeligheden alting op. Man maa nødvendigvis lovgive paa det Grundlag, at man forudsætter, at enhver, der paatager sig en Gerning, udfører den godt og samvittighedsfuldt. Undtagelser herfra vil man altid kunne træffe, men hvis man i det hele og store gaar ud fra, som man synes at ville gøre det her, at dette, at en Dyr læge samtidig praktiserer for Slagteren og for Producenten af det paagældende Dyr, gør, at han udøver sin Gerning mindre samvittighedsfuldt, er man inde i noget, der kan føre til det utroligste. Hvis jeg vilde insinuere paa tilsvarende Maade overfor Dyr læger, der kontrollerer i § 1-Kommuner, vilde jeg meget vel med samme Ret